

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Chrysses Demetriades & Co. i Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co / Rada i in.

(Sprawa T-198/18)

(2018/C 182/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Limassol, Cypr), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Limassol) (przedstawiciel: P. Tridimas, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa oraz Unia Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym skarżący wnoszą do Sądu o:

- uznanie, że Unia Europejska lub instytucje będące stroną pozwaną ponoszą odpowiedzialność pozaumowną;
- określenie procedury celem ustalenia możliwej do pokrycia straty rzeczywiście poniesionej przez skarżących; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-197/18, *JV Voscf i in./Rada i in.* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – VQ / EBC

(Sprawa T-203/18)

(2018/C 182/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VQ (przedstawiciel: G. Cahill, Barrister)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego SNC-2016-0026 z dnia 14 marca 2018 r.;

- stwierdzenie na podstawie art. 277 TFUE, że art. 18 ust. 6 rozporządzenia SSM ⁽¹⁾ jest niezgodny z prawem i w związku z tym stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji; oraz
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez EBC art. 18 ust. 1 rozporządzenia SSM i art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez nałożenie administracyjnej kary pieniężnej na podstawie ram prawnych opartych na prawie unijnym i krajowym niewywierającym bezpośrednich skutków.
 - Skarżąca podnosi, że ponowne nabywanie przez nią własnych udziałów dokonywane w okresie między 1 stycznia 2014 r. a 31 grudnia 2015 r. nie powinno zostać uznane za naruszenie art. 77 lit. a) i 78 rozporządzenia nr 575/2013 ⁽²⁾, ponieważ bufor zabezpieczający nie wszedł w życie i nie był ustanowiony przed 1 stycznia 2016 r.
 - W zakresie w jakim decyzja EBC jest oparta na zasadach dotyczących bufora zabezpieczającego zawartych w dyrektywie 2013/36 ⁽³⁾, które nie były wiążące, nie weszły w życie, ani nie zostały ustanowione przed dniem 1 stycznia 2016 r. skarżąca podnosi, że EBC nałożył administracyjną karę pieniężną w braku bezpośrednio stosowalnych przepisów unijnych i krajowych.
 - W związku z tym zaskarżona decyzja narusza art. 18 ust. 1 rozporządzenia SSM i w szczególności zasadę legalności ustanowioną w art. 49 ust. 1 karty praw podstawowych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EBC art. 132 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 468/2014 ⁽⁴⁾ w związku z zarządzeniem publikacji administracyjnej kary pieniężnej bez zachowania anonimowości.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem art. 18 ust. 6 rozporządzenia SSM oraz naruszenia przez ten przepis art. 263 ust. 6 TFUE i art. 47 karty praw podstawowych poprzez nałożenie obowiązku publikacji administracyjnej kary pieniężnej bez względu na zamiar skarżącej wniesienia skargi do Sądu w terminie przewidzianym w art. 263 akapit 6 TFUE.
 - Poprzez ustanowienie przepisu takiego jak art. 18 ust. 6 rozporządzenia SSM Rada pozbawiła skarżącego – zamierzającego wnieść skargę na decyzję w przedmiocie braku zachowania anonimowości administracyjnej kary pieniężnej – dwumiesięcznego terminu przewidzianego w art. 263 akapit szósty TFUE.
 - Zakwestionowany przepis stanowi odstępstwo od dwumiesięcznego terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności i przyznaje EBC jednostronne uprawnienie do określenia w jakiej chwili instytucja kredytowa musi wnieść skargę.
 - Podczas gdy EBC jest uprawniony do opublikowania administracyjnej kary pieniężnej, zainteresowana instytucja kredytowa musi wnieść skargę przed przyjęciem decyzji EBC w przedmiocie opublikowania kary. Sytuacja ta prowadzi do powstania po stronie instytucji kredytowej nadmiernej niepewności, która może ograniczyć jej zdolność do wniesienia skargi i ostatecznie narusza jej podstawowe prawo do skutecznego środka odwoławczego.

- W konsekwencji art. 18 ust. 6 rozporządzenia jest sprzeczny z art. 263 akapit szósty TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych.
- W zakresie, w jakim EBC pozbawił skarżącego jego prawa do skutecznego środka odwoławczego, zaskarżona decyzja powinna zostać uchylona.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013 L 287, s. 63)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013 L 176, s. 1).
- ⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013 L 176, s. 338).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. 2014 L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2018 r. – Piaggio & C. / EUIPO Zhejiang Zhongneng Industry Group (motorowery)

(Sprawa T-219/18)

(2018/C 182/32)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Jacobacci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd

Sporny wzór: wzór wspólnotowy nr 1 783 655-0002

Zaskarżona decyzja: decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie R 1496/2015-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie należącego do właściciela wzoru wspólnotowego zarejestrowanego pod nr 1 783 655-0002 w oparciu o wszystkie podstawy określone w niniejszej skardze;
- obciążenie strony pozwanej oraz właściciela kosztami związanymi z postępowaniem przed izbą odwoławczą zgodnie z art. 190 regulaminu postępowania przed Sądem;
- obciążenie EUIPO i ewentualnie interwenienta całością kosztów niniejszego postępowania.